

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΘΕ
ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Σρ. 10

Τιμή Φύλλου

10 λεπτά 10

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΙΝ
—ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ—

ΕΤΟΣ Α'.

ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 7 Δεκεμβρίου 1903

ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 73

ΦΗΜΙΟΣ

Τερπιδης δέ τ' αἰδὼς ὀλυσκάνε κῆρα μέλαιναν,
Φῆμιος, ὅς ρ' ἦειδε μετὰ μνηστῆρσι ἐν ἀνάγκῃ...
...«Αὐτοδίδακτος δ' εἰμί, θεὸς κ' ἐμοὶ ἐν ὄρεσιν
[οἶμας

Παντοῖα ἐνέφρουσε...»

(Τῇ μαύρῃ μοῖρᾳ ξέφυγεν ὁ αἰδὼς Τερπιδης
Φῆμιος, ποῦ βιαζόμενος τραγοῦδα τῶν μνηστῆρων...
...«Κ' εἰμι αὐτοδίδακτος ἐγὼ, καὶ μῦρις
[στὴν κερδίᾳ μου

Ἀσπασα ἐγέννησε ὁ Θεός...»)

Ομήρου, Ὀδύσσεια Χ. Μπαρρ. I, Πολυλῆ

«Κάποιο θεὸ θὰ πείσωσα, κάποιο μεγάλο κοῖμα
Μ' ἔρριξε ἐδῶ μαζί σας.

Ἐγὼ εἰμαι ὁ καθαρὸς ρυθμός, τὰνάθαργο εἶστε κῦμα
Τῆς τύφλας καὶ τῆς λύσσης.

Τὸν Τερπιάδῃ μ' ἐσπρωξε μὴν ἄδικη κατάρα
Σὲ μαύρῃ καταδίκη,
Καὶ ομίγει τὸ τραγοῦδι τῆς χρυσόχορδῃ κιθάρα
Μὲ τὸ οὐρλιασμόν σας, λύκοι!

Ἐμένα δνειρευτήκατε ὑπάκοο στόμα, σκλάβο
Γιὰ τὸ ξεφάντωμά σας;
Δὲν εἰμ' εὐκολοσύνητριφτῃ βαρκούλα ἐγὼ τὸν κάβο
Δὲν τυέμω τῆς ψευτιᾶς σας.

Λεῖπει σὶά ξένα ὁ βασιλιάς, καὶ εἰν' ἄδειο τὸ παλάτι,
Χυθῆτε, χαροκόποι!
Τοῦ παλατιοῦ κάθε γωνιά καὶ πλατωσιὰ γιομάτη
Ἀπὸ τὴν Πηνελόπη.

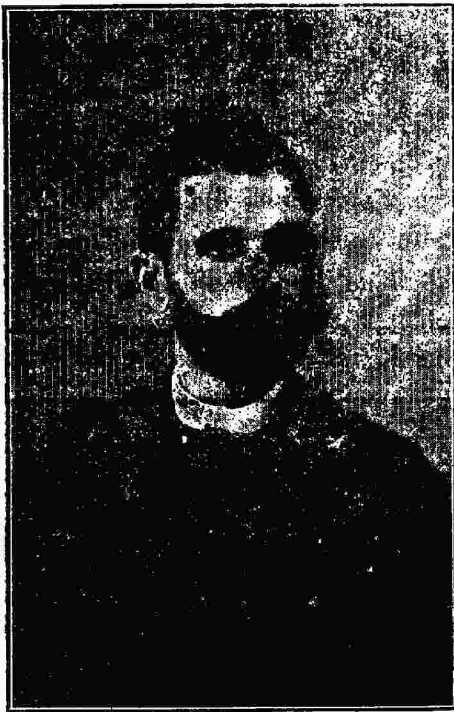
Κι' ἂν τώρα τὴν ὀρέγεστε καὶ λάγνα πρὸς ἐκείνη
Τὰπλώνετε τὰ χέρια,
Τὴν παραστέκουν οἱ θεοὶ γύρω τῆς πάντα εἰρήνῃ
Καὶ δύναμη ἀπ' τὰστέρια.

Καὶ νύχτα μέρα πολεμάει, καὶ ὑφάντρα καὶ χαλάστρα,
Ὑφαίνει καὶ ξεῦφαίνει,
Ὅσο ποῦ νῆσθῃ ὁ ἄντρας τῆς, ἡ μιὰ γιὰ πάντα
[πλάστρα

Χαρά ποῦ τὴν προσμένει.

Καὶ θὰ γυρίσῃ ἐκδικητῆς ὁ ἄντρας τὸ μεγάλο
Δοξάρι θὰ τετνώσῃ.
Κι' ὅλους ἀλέπητα, τὸν ἕνα ἀπάνον ἀπὸ τὸν ἄλλο,
σὶά ὄρνια θὰ σᾶς δώσῃ.

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ „ΝΟΥΜΑ“

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Καὶ μοναχὰ τοῦ δοξαριοῦ τὸ δρόμο θὰ ποδίσῃ
Τοῦ τραγοῦδιού μου ἡ χάρη.
Ρήγας κ' ἐγὼ, κ' ὁ βασιλιάς ποῦ θὰ ξαναγυρίσῃ
Στὸ πλάι του θὰ μὲ πάρῃ.

Τὴν Πηνελόπη θὰ κυκλώσῃ ὀλύμπια λαμπεράδα,
Στὸν ἀργαλειὸ σκυμμένη,
Κι' ὀλα πλατιά, κ' ἡ πιὸ στενὴ θὰ φέξῃ χαραμάδα
Μὲ φέγγος ποῦ ἀνασταίνει.

Κ' ἐκεῖ ποῦ τὰ σκουξίματα τῶν τσακαλιῶν θὰ δέρνουν
Γύρω σας τὸν ἀέρα,
Τὰ χέρια τῆς Πολύμνιας ἐμένα θάδρογοφέρουν
Πρὸς τὴ γαλάζια ἡμέρα!»

Στῶν πονηρῶν ἀνάμεσα τὸ ἀπόκοτο κοπάδι
Τέτοια, προφήτης, ἐβλεπες καὶ τέτοια μελετοῦσες
Πρὸς τὴν κιθάρα σου κλιτός, ὦ Φῆμιε Τερπιάδῃ,
Κι' ἀπ' τὴ νυχτιά τοῦ πόνου σου τραγοῦδια πλα-
[σιουροῦσες

Παρόμοια κ' ἀπ' τὴν πίσσα
Γίνονται κάποια χρώματα ποῦ λάμπουνε περίσσα.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Η ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Διάβασα στὸν «Πύρρο» τῶν 16 τοῦ Ὀκτωβρίου
ἕνα ἄρθρο τοῦ φίλου μου τοῦ Δροσίνῃ, παρμένο ἀπὸ
τὰς «Ἀθῆνας» — ποῦ μὲν ὤφνηκε σὰ νὰ γράφηκε
ἀπὸ κάποιο δάσκαλο, καὶ ὅχι ἀπὸ τὸν παλιὸ μας ἐ-
κείνο πρωτοδηγὸ τοῦ ἀντιδασκαλισμοῦ, τὸν ἀκούρα-
στο δουλευτὴ τῆς Ἀλήθειας. Ἔτσι, σὰ νὰ τόνε
μάγεψε κάποιος δασκαλικὸς ἱεροφάντης, καὶ μᾶς
τὸν ἔλλαξε τὸ Δροσίνῃ.

Ὁ λόγος εἶναι γιὰ τὴν Παιδείαν μας, γιὰ τὴς
ψεύτικες στατιστικὰς ποῦ στείλανε στὴν Ἐκθεσὴ τοῦ
1900 οἱ Βουλγάροι, καὶ βγάζουν αὐτοὶ μαθητὰδες
994 στοὺς δέκα χιλιάδες κατοίκους, γιὰ τὴς σωστὰς
ποῦσταιλαν οἱ Ρωμοῦνοι, καὶ αὐτοὶ βγάζουνε 543
στὴς δέκα χιλιάδες, οἱ Σέρβοι, μὲ 447 στὴς 10,000,
κ' ἐμεῖς, μὲ 728 στὴς 10,000, μὰ ἂν προσθέσουμε
καὶ τὰ ἰδιωτικὰ σχολεῖα, καθὼς καὶ τὰ λεγόμενα
«Ἑλληνικὰ» βγάζουμε μαθητὰδες 810 στοὺς 10,000
κατοίκους, δηλαδὴ περισσότερους καὶ ἀπὸ τὴν Ἰτα-
λία, ποῦ βγάζει 800, τέλος καὶ ἀπὸ τὴ Βουλγαρία
ποῦ «πλαστογράφει» τὴς στατιστικὰς τῆς καὶ ἀντὶς
994 ἔπρεπε νὰ δείχνῃ μονάχα 574 μαθητὰδες στοὺς
10,000 κατοίκους.

Καὶ τελειώνει τὸ ἄρθρο λέγοντας πῶς δίχως ἄλλο
νὰ σταλθοῦνε σωστὲς πληροφορίες στὴν ἐρχόμενη ἔκ-
θεσιν τοῦ Ἀγίου Λουδοβίκου, (ἐννοεῖ, ὑποθέτω, τὸ
Σαιντλούι τῆς Ἀμερικῆς) γιὰ νὰ γιάνῃ τὸ «τραῦμα
τῆς ἐθνικῆς μας φιλοτιμίας» καὶ νὰ μᾶς φωνάξῃ ὁ
πολιτισμένος κόσμος: Ἀφεριμ! Ἀφεριμ! νὰ κατα-
κρίνῃ τοὺς Βουλγάρους ὡς ψεύτῃδες καὶ πολὺ πιὸ
ἀμαθέστερους ἀπὸ μᾶς, καὶ νὰ στήσουμε οὐρανοάγ-
γιχτο ἀγαλμα στὴν κουταμάρα μας, καὶ «γίγνη γά-
μος καὶ χαρά, καὶ ὁ Κουτρούλης μάγερας».

Ἄν εἶταν ὁ παλιὸς μας, ὁ δασκαλοχτυπητῆς ὁ
Δροσίνῃς ἀντὶς νὰ μᾶς γλυκαίνει ταῦτιὰ μὲ ἀριθμοὺς
ποῦ δὲ σημαίνουν τίποτα, καὶ δὲν τοὺς πιστεύει ὁ
ἴδιος ἀντὶς νὰ γυροῦν νὰ κάμῃ τὸν ἔξω κόσμο νὰ
πιστέψῃ πῶς αὐτὸ ποῦ λὲν ἐκεῖνοι παιδεῖα εἶν' ἐ-
κείνο ποῦ λέμε κ' ἐμεῖς παιδεῖα, ἤθελε βγῇ καὶ θὰ
μᾶς ἔλεγε πῶς δὲ μπορούμε νὰ συγκρίνομε καρ-
ποὺς μὲ κούφια καρύδια, πῶς τὰ σχολεῖα τῆς Εὐρώ-
πης καὶ τῶν γειτόνων μας βγάζουν κούφια καρύδια
τόσο κούφια καὶ ἀνωφέλευτα, ποῦ ἂν ἔλειπαν, καὶ ἂν
τὰ παιδιὰ ποῦ χασομεροῦν ἐκεῖ μέσα δουλεύανε στὰ
χωράφια, θὰ εἶταν ὁ τόπος μας καὶ πιὸ πλούσιος, καὶ
λιγώτερο ἀπαιδεύτος ἀπὸ πρᾶχτικὲς γυνῶσες.